

LXIII.

Erklæring

over

det fra Folkethinget tilbagesendte

Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden samt til at formindske den derved foranledigede Nød.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 21de Marts 1887.)

Lovforslagets 6 første Paragrafer kunne ikke have den Betydning nu, da vi staa ved Vinterens Slutning, som de vilde have havt naar de vare blevne vedtagne ved dens Begyndelse. Skylden for, at dette ikke er sket, falder ikke paa Landstinget, der ikke har modsat sig deres Vedtagelse, men paa det andet Thing, der ikke vilde have disse 6 Paragrafer uden ogsaa at faae en 7de Paragraf, endstjøndt denne ikke kunde siges at staa i en anden Forbindelse med disse 6, end at de stode under samme Titel.

Ved Lovforslagets Behandling her i Landstinget har man tidligere udstemt denne 7de Paragraf, fordi den tilsigter at hde Landets Kommuner til Understøttelse for deres Trængende et Tilskud af indtil 50 Ore pr. Indbygger uden nogensomhelst anden Betingelse, end at den paagjældende Kommune selv tilstyder lige saa meget som Statskassen.

Udvalgets Flertal (Carstensen, Rahser, Larsen, Magen) tilraader Landstinget at fastholde dette Standpunkt og at udstemme Lovforslagets § 7, men derimod at vedtage de 6 første Paragrafer, uagtet deres Betydning ved, at Tiden er gaaet ubenyttet hen, er bleven svækket i høi Grad.

Et Mindretal (Ahlfeldt, Rasmussen og Schlegel) finder, at da Landstinget gjentagne Gange med Bestemthed har udtalt sig mod Bestemmelsen i § 7, medens det andet Thing ligesaa bestemt holder paa denne Paragraf, og der, hvad ogsaa tidligere Erfarung har vist, ingen Udfigt er til, at Enighed skulde kunne naaes ved en Fællesforhandling, samt da Loven nærmest skulde afhjælpe Arbejdsløsheden i Vintertiden, hvorfor de fleste af dens Bestemmelser kun